

Василь Симоненко

1935-1963

“Я українець. Оце і вся моя автобіографія”

Народився він 1935 року в невеличкому селі Біївці Лубенського району на Полтавщині в сім'ї колгоспників.

Іще зовсім малим був Василь, як батько покинув сім'ю, тому й писав поет:

*...була лиш мати,
...іще сивий дід, —
...не мовив «тату»
...що так і слід.*

Дитинство його, за словами Олеся Гончара, чуло ридання матерів, що божеволіли від горя над фронтovими похоронками. Скупе на ласку було, мінами й снарядами бавилося його дитинство, коли від запізнілих вибухів десь біля степового вогнища ставали інвалідами діти — ці найбезвинніші жертви війни...

У повоєнних українських селах сусіди були як родичі. Переживши спільне горе, допомагали одне одному збудувати нову хату, ділились останньою жменькою борошна, дрібком солі, сірниками. Однією з таких сусідок була маленька, худенька, нічим не примітна баба Онися. Ця згорьована жінка втратила на фронті чоловіка, трьох синів-солдатів, тож Василь був для неї як син. Коли виріс, в дяку за все, що вона зробила для нього, написав вірш:

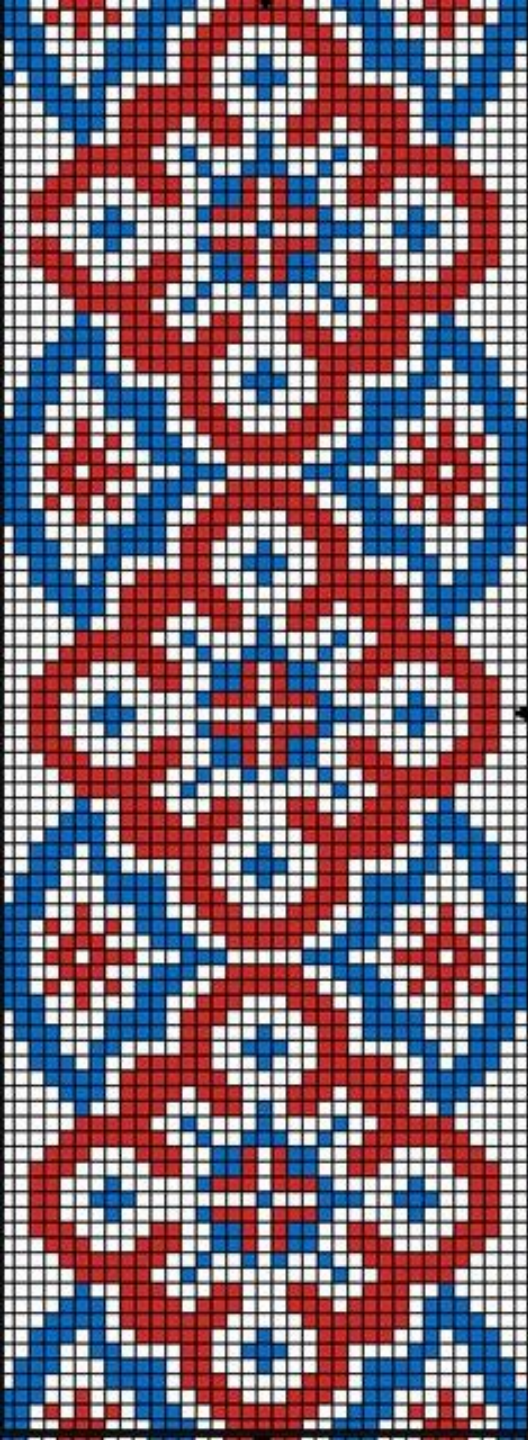
*У баби Онисі було три сини.
У баби Онисі синів нема.
На кожній її волосині
морозом тріщить зима.
Я горя на світі застав багато.
Страшнішого горя нема,
ніж те, коли старість мати
в домівці стрічає сама.*

Протягом 1942 - 1952 рр. майбутній поет навчався в школі: 4 класи у Біївцях, решта - у сусідніх селах. Дорога до школи була для нього мукою... - через багато років у новелі "Дума про діда" Симоненко не забуде згадати свою першу дорогу:

"...я ходив тоді в восьмий клас. Дев'ять кілометрів було до школи. Як на мої чотирнадцять років, то це не так вже й мало. Та це ж тільки в один кінець дороги!.."

У 1952 р. закінчив із золотою медаллю середню школу та вступив на факультет журналістики Київського університету імені Т.Г. Шевченка.

Писати вірші почав ще в студентські роки, але в умовах прискіпливої радянської цензури друкувався неохоче: за його життя вийшли лише збірки поезій "Тиша і грім" (1962) і казка "Цар Плаксій і Лоскотон" (1963)

Казка "Цар Плаксій і Лоскотон"

***Україно, ти моя молитва,
Ти моя розпука вікова...
Гримотить над світом люта битва
За твоє життя, твої права.***

***Ради тебе перли в душу сію,
Ради тебе мислю і творю...
Хай мовчать Америки й Росії,
Коли я з тобою говорю.***

***Хай палають хмари бурякові,
Хай сичать обраци – все одно
Я проллюся крапелькою крові
На твоє священне знамено.***

Так і сталось...1962 року В.Симоненко разом з А. Горською та Л.Танюком виявили місця поховання розстріляних НКВД на Лук'янівському та Васильківському цвинтарях, в Биківні, про що й було зроблено заяву до міської ради. Після цього його було декілька разів жорстоко побито, унаслідок чого помер від швидкоплинної хвороби нирок.

**Ти знаєш, що ти – людина.
Ти знаєш про це чи ні?
Усмішка твоя – єдина,
Мука твоя – єдина,
Очі твої – одні.**

**Більше тебе не буде.
Завтра на цій землі
Інші ходитимуть люди,
Інші кохатимуть люди -
Добрі, ласкаві й злі.**

16.11.1962

Василь Симоненко не дожив навіть до 30. Незважаючи на це, його поезію досі вивчають у школах, а його ім'я намертво закарбувалося на сторінках української літератури в розділі Шістдесятники.

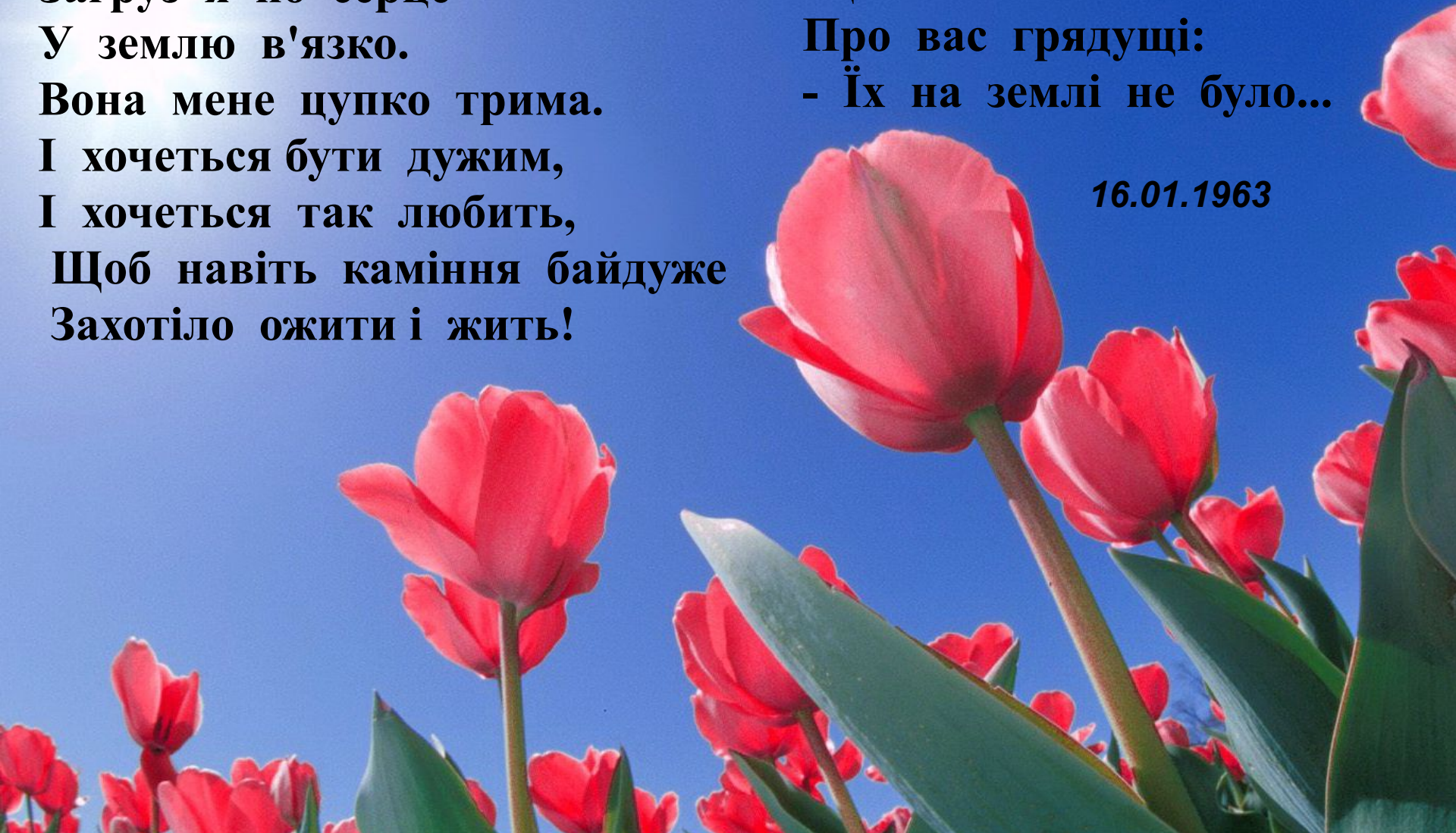

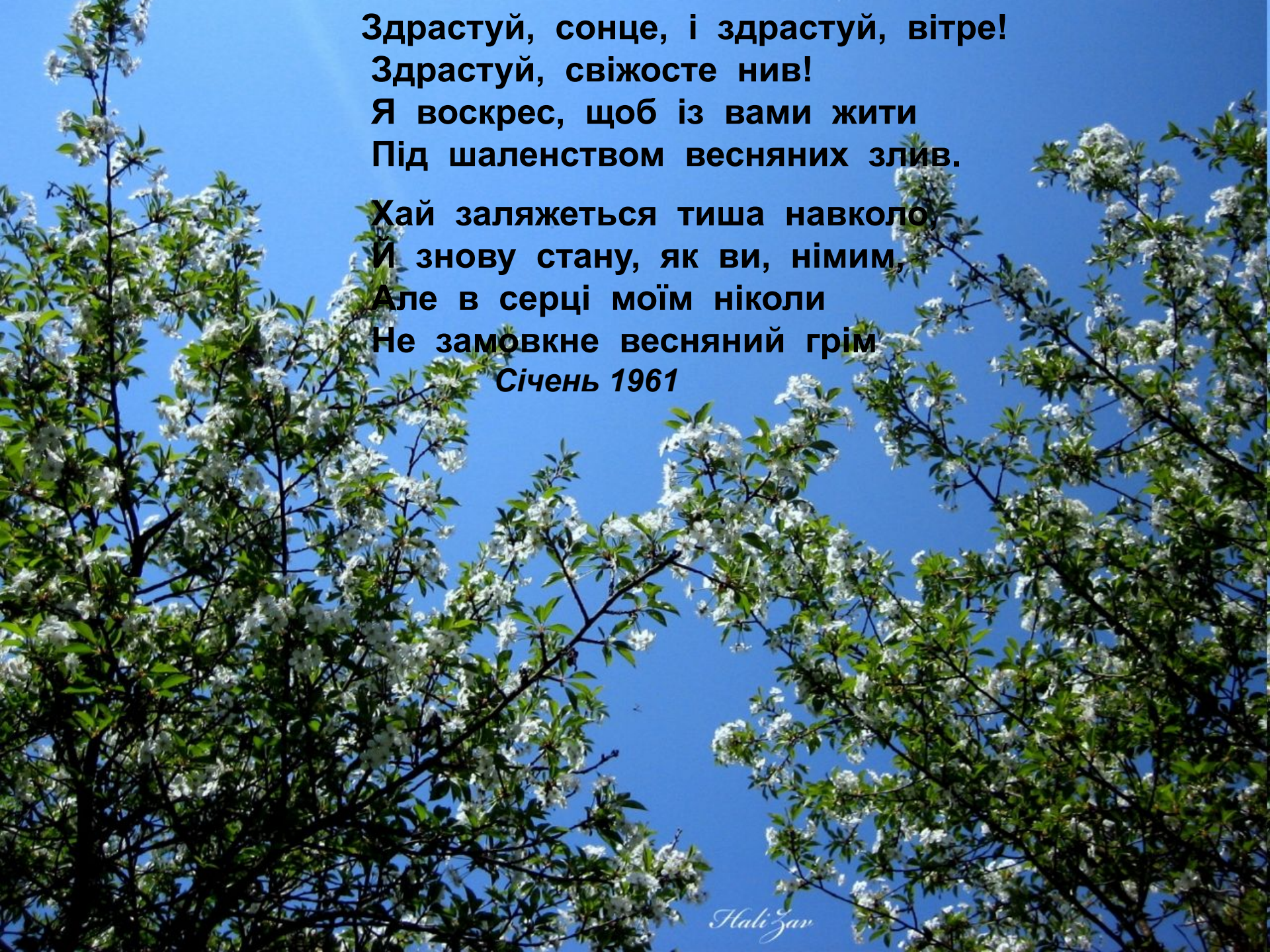
Люди - прекрасні...

**Люди - прекрасні.
Земля - мов казка.
Кращого сонця ніде нема.
Загруз я по серце
У землю в'язко.
Вона мене цупко трима.
І хочеться бути дужим,
І хочеться так любить,
Щоб навіть каміння байдуже
Захотіло ожити і жить!**

**Воскресайте, камінні душі,
Розчиняйте серця і чоло,
Щоб не сказали
Про вас грядущі:
- Їх на землі не було...**

16.01.1963

A photograph of a flowering tree with white blossoms against a clear blue sky. The tree's branches are filled with small, delicate white flowers and green leaves, creating a dense canopy. The sky is a vibrant, clear blue, providing a stark contrast to the white and green of the tree. The overall scene is bright and cheerful, capturing the essence of spring.

**Здрастуй, сонце, і здрастуй, вітре!
Здрастуй, свіжосте нив!
Я воскрес, щоб із вами жити
Під шаленством весняних злив.**

**Хай заляжеться тиша навколо,
Й знову стану, як ви, німим,
Але в серці моїм ніколи
Не замовкне весняний грім**
Січень 1961

Hali Zay

Найогидніші очі порожні,
Найгрізніше мовчить гроза,
Найнікчемніші дурні вельможні,
Найпідліша брехлива сльоза.

Найпрекрасніша мати щаслива,
Найсолодші кохані вуста.
Найчистіша душа незрадлива,
Найскладніша людина проста.

Але правди в брехні не розмішуй,
Не ганьби все підряд без пуття,
Бо на світі той наймудріший,
Хто найдужче любить життя.

29.09.1962

**Можна все на світі вибрати ,сину,
Вибрати не можна тільки Батьківщину**
В.Симоненко

Пам'ятник Василеві Симоненку у його рідному селі Біївці

Автор: Дасюк Антон, учень 7-Б класу
Вчитель: Литвиненко В.Й.
СЗНЗ №2 м.Чернігів
2012

